

Dierbare Broeders en Zusters,

Onze hedendaagse westerse samenleving heeft een afkeer voor radicalisme. Radicalisme maakt ons bang.

Nochtans is de boodschap die Jezus Christus ons is komen brengen ontzettend radicaal. Zo vraagt Jezus niet aan de Rijke Jongeling om een *deel* van zijn bezittingen weg te geven¹. Niet een deel, maar ALLES. Vervolgens moet hij Jezus volgen, niet voor enkele dagen, maar voor alle dagen van zijn leven. Waar Jezus ook gaat, hij moet bereid zijn hem te volgen en *na* te volgen, dat wil zeggen tot in Zijn Lijden en Zijn Dood aan het Kruis. Jezus eist dus zijn HELE persoon op. Als dat niet radicaal is.

Ook de leerlingen hebben, zoals Petrus het zegt, ALLES prijsgegeven om Jezus te volgen: *“huis, broers, zusters, moeder, vader, kinderen of akkers.”* Jezus zei: *“Kom en volg mij”*. En onmiddellijk lieten zij hun netten achter en volgden hem. (cf Mc 1,17-18)

Dierbare Broeders en Zusters, wat brengt mensen ertoe om alles achter te laten en Christus te volgen? Wel, hierop kan er slechts één antwoord zijn, en dat is dat zij in hun leven de Liefde van God hebben mogen ervaren. God bemint elkeen van ons met een onvoorwaardelijke liefde, uit liefde voor elkeen van ons stierf Hij aan het Kruis. Het radicalisme van het evangelie is dan ook geen radicalisme van geweld en terreur, maar een radicalisme van liefde. Ons christelijk-zijn bestaat uiteindelijk uit niets anders dan God onze wederliefde te betonen, met al onze krachten, met geheel ons leven.

Een priester kwam ooit bij Moeder Theresa en haar eerste vraag was: *“Hoeveel bid je per dag?”* De priester, verbaasd over deze vraag, antwoordde dat hij elke dag zijn brevier bad, en daarbij een half uur persoonlijk gebed en ook nog de dagelijkse rozenkrans. Moeder Theresa zei hem onmiddellijk: *“Dat is niet genoeg. Als je iemand echt bemint dan houd je je niet aan het minimum, dan ga je voor het maximum.”* Ja, echte liefde is radicaal, echte liefde is *“alles geven en zichzelf erbij.”* Daarom is een leven in Jezus' voetspoor ook een leven van armoede, van nederigheid, van gehoorzaamheid, van het bidden voor zijn vijanden, van het aanbieden van de linker wang, wanneer men op de rechter wordt geslagen, van het vergeven van de zonden, van het ultieme liefdesoffer van het Kruis. Laten we niet bang zijn om zelf, wie we ook zijn, dit radicalisme van de liefde na te volgen.

Want het zou verkeerd zijn te denken dat de oproep tot armoede en het volgen van Christus zich alleen richt tot de religieuzen en de priesters. Hoewel zij op een heel bijzondere wijze worden geroepen door God tot een leven van volmaaktheid en heiligheid, toch richt de oproep van het evangelie zich ook tot alle christenen, tot alle mensen. Voor Christus is er geen twijfel mogelijk: *“Hoe moeilijk is het voor degenen die geld hebben het Koninkrijk Gods binnen te komen.”* Of in de Bergrede: *“Wee u, rijken; want gij hebt uw troost al ontvangen. Wee u, die thans zijt verzadigd.”* (Lc

---

¹ De helft bijvoorbeeld, zoals de tollenaar Zacheüs dat deed.

6,24). En in het Magnificat: *“Machtigen haalt Hij neer van hun troon... Rijken zendt Hij ledig heen.”* (Lc 1, 52-53).

De armoede is dus geen facultatieve optie, maar een zaligheid, één van de basisvoorwaarden van elk christelijk leven: *“Zalig de armen van geest; want hun behoort het Rijk der Hemelen.”* (Mt 5,3) Niet iedereen kan uiteraard op dezelfde manier deze armoede beleven. Maar één ding is zeker: hoe meer wij gehecht zijn aan de aardse goederen, hoe minder we in staat zijn Gods rijkdom aan liefde te herkennen in ons leven. Hoe armer we zijn aan onszelf, hoe rijker we zullen zijn aan God.

Er is natuurlijk altijd de mogelijkheid om het evangelie zo te interpreteren, dat er van deze boodschap niets meer overblijft. Men kan het evangelie zo lezen dat het in overeenstemming komt met onze eigen wensen en denkbeelden, of met de geest van de wereld waarin we leven; we kunnen het evangelie voor de kar spannen van onze kleinmoedigheid, onze lauwheid, ons weke geloof.

Het is soms verleidelijk de eisen van het evangelie af te zwakken, in de hoop de drempel tot het geloof te verlagen. Maar indien het zout van het evangelie haar smaak verliest, dan dient het alleen maar om weggeworpen en vertrappeld te worden. En het evangelisch ideaal is niet onrealiseerbaar, is niet *té* moeilijk. Iedereen, wie we ook zijn, wat ook onze talenten zijn, is geroepen om heilig te worden. Allen zijn we hiertoe in staat, precies omdat we hiervoor niet steunen op onze eigen krachten, maar op de genade van God, want, zoals Jezus vandaag aan zijn leerlingen zegt, *“voor God is alles mogelijk.”*

Dierbare Broeders en Zusters, het zijn gedachten die ons kunnen doen nadenken, nu op dit moment in Rome paus Paulus VI heilig wordt verklaard. Op cruciale momenten in de geschiedenis van de Kerk en de wereld, durfde hij het aan om, tegen de geest van zijn tijd, de radicale boodschap van het Evangelie en het Kruis te verkondigen, denken we maar aan de profetische Encycliek *Humanae Vitae* of nog het *Credo van het Volk van God*. Moge deze nieuwe heilige een voorbeeld zijn voor de bisschoppen die in Synode bijeen zijn om over het thema van de Jongeren na te denken. Ja, uiteindelijk is er slechts Éen die de jongeren tot zich kan trekken, en dat is Jezus Christus. Niet zomaar Jezus Christus, maar de *gekruisigde* Christus. Hij zegt het immers zelf: *“Wanneer ik van de aarde omhoog ben geheven, zal ik allen tot mij trekken.”* (Joh 12, 32). De jongeren hebben een ontzettende honger en dorst naar echte liefde. Enkel de radicaliteit van het Evangelie, enkel de radicaliteit van het Kruis kan hen de onvoorwaardelijke liefde geven, waar ze zo'n nood aan hebben. We mogen het Kruis niet verbergen voor de jongeren, ze hebben er recht op, omdat ze recht hebben op liefde, op waarheid en geluk. Nu reeds in dit leven en tot in eeuwigheid. Amen.